ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 17ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Ποινική διαδικασία κατά Albert Clément, Gérard Ces καί λοιπῶν (αἴτηση τοῦ Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων γιά τήν ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως)

«Κοινή ὀργάνωση τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς — Ἀνάμιξη οἴνων»

Ὑπόθεση 2/81

Περίληψη

Γεωργία — Κοινή ὀργάνωση ἀγορῶν — Οἶνος — Ἀνάμιξη οἴνων πού εἰσάγονται ἀπό τρίτες χῶρες — Ἀπαγόρευση — Οἶνοι πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση — Ἐξαίρεση (Κανονισμός τοῦ Συμβουλίου 816/70 ἄρθρο 26 παράγραφος 4)

Τό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70, τό ὁποῖο ἀπαγορεύει τήν ἀνάμιξη οἴνων πού εἰσάγονται ἀπό τρίτες χῶρες, ἐντάσσεται σέ ἕνα σύνολο διατάξεων, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν τήν ἀνάμιξη οἴνων πού προορίζονται νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο πρός ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους καί, κατά συνέπεια, πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν ὡς ἀφορῶσες τούς οἴνους πού ἔχουν τόν αὐτό προορισμό, ἐξαιρουμένων τῶν οἴνων πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση.

Στήν ὑπόθεση 2/81

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων (XI ποινικό τμῆμα) πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο ποινικῆς διαδικασίας πού ἐκινήθη κατά

ALBERT CLÉMENT, GÉRARD CES ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ,

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἀπριλίου, περί συμπληρωματικῶν διατάξεων στόν τομέα τῆς κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς (JO L 99, σ. 1),

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί T. Koopmans, δικαστές,

γενική εἰσαγγελεύς: S. Rozès
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

1. Οἱ Clément καί Ces, ἔμποροι οἴνων, παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τοῦ Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων, διότι «εἰσήγαγαν χωρίς διασάφηση ἀπαγορευμένα ἐμπορεύματα, κάνοντας χρήση πλαστῶν, ἀνακριβῶν, ἀτελῶν καί ἀκύρων τιμολογίων, πιστοποιητικῶν ἤ ἄλλων ἐγγράφων», ἀδίκημα πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 426 παράγραφος 3 τοῦ γαλλικοῦ τελωνειακοῦ κώδικος.

Στούς κατηγορουμένους προσάπτεται ὅτι εἶχαν εἰσαγάγει στίς Κάτω Χῶρες, μεταξύ 19ης Ὀκτωβρίου 1970 καί 3ης Αὐγούστου 1971, 20 834,32 ἑκατόλιτρα οἴνου, «προοριζομένου πρός ὀξοποίηση», δασμολογητέας ἀξίας 1 316 056 γαλλικῶν φράγκων, ὑπό τήν κάλυψη ἐγγράφων ἐσωτερικῆς κοινοτικῆς διαμετακομίσεως τύπου «T2», τά ὁποῖα εἶχαν ἐκδώσει οἱ ὁλλανδικές διοικητικές ἀρχές καί ὅτι εἶχαν δηλώσει ὡς καταγωγή τους τήν χώρα προελεύσεως, ἐνῶ ὤφειλαν νά δηλώσουν ὅτι κατήγοντο ἀπό «τρίτες χῶρες».

Οἱ οἶνοι αὐτοί προήρχοντο ἀπό ἑλληνικούς καί ἀλγερινούς οἴνους, πού εἶχαν εἰσαχθεῖ στίς Κάτω Χῶρες πρίν ἀπό τήν 1η Ἰουνίου 1970 (ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῶν ἐπιδίκων στήν παρούσα ὑπόθεση κοινοτικῶν κανόνων) καί εἶχαν ἀναμιχθεῖ μεταξύ τους ἐντός ἀποθήκης τοῦ Ἄμστερνταμ.

Πρός ὑποστήριξη τῆς μηνύσεώς της, ἡ γαλλική διεύθυνση τελωνείων ἐπεκαλέσθη τό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70. Κατ' αὐτή, οἱ οἶνοι πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση ἔπρεπε νά ἐξομοιωθοῦν, πρός τοῦτο, μέ τούς ἐπιτραπεζίους οἴνους.

2. Σύμφωνα μέ τήν 12η αἰτιολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 816/79, «... ἕνας ἀκριβής ὁρισμός τῶν προϊόντων, ἰδίως τοῦ

ἐπιτραπεζίου οἴνου, τά ὁποῖα ἐμπίπτουν στό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος, ὥστε νά ἐπιτρέπει ἀποτελεσματική ἐφαρμογή· ... δεδομένου ὅτι ἡ τήρηση τῶν ἀπαιτήσεων πού ἔχουν καθορισθεῖ γιά τήν παραγωγή ἐπιτραπεζίων οἴνων δύναται νά ἐλεγχθεῖ μόνο στό ἐσωτερικό τῆς Κοινότητος, ἡ ὀνομασία ἐπιτραπέζιος οἶνος πρέπει νά ἐπιφυλάσσεται στά προϊόντα πού παράγονται στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος»:

Ἡ 15η αἰτιολογική σκέψη διευκρινίζει ὅτι «ἡ ἀνάμιξη εἶναι μία συνήθης οἰνολογική πρακτική καί ὅτι, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν συνεπειῶν πού εἶναι δυνατόν νά ἔχει, εἶναι ἀναγκαῖο νά ρυθμισθεῖ ἡ χρήση της, πρός ἀποφυγήν καταχρήσεων.

Τό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζει:

«Ἐκτός παρεκκλίσεως πού ἀποφασίζεται κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπό τό Συμβούλιο, κατά τήν διαδικασία ψηφοφορίας πού, προβλέπεται στό ἄρθρο 43 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης, ἀπαγορεύονται ἡ ἀνάμιξη εἰσαγομένου οἴνου μέ οἶνο τῆς Κοινότητας, καθώς καί ἡ ἀνάμιξη στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος μεταξύ εἰσαγομένων οἴνων.»

Οἱ παράγραφοι 1, 2 καί 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«1. Σέ περίπτωση ἀναμίξεως, καί ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τῶν κατωτέρω παραγράφων, ἐπιτραπέζιοι οἶνοι εἶναι μόνο τά προϊόντα τά προερχόμενα ἀπό τήν ἀνάμιξη ἐπιτραπεζίων οἴνων μεταξύ τους καί ἐπιτραπεζίων οἴνων μέ οἴνους καταλλήλους νά ἀποδώσουν ἐπιτραπεζίους οἴνους, ὑπό τόν ὅρο ὅτι οἱ ἐν λόγω κατάλληλοι οἶνοι ἔχουν φυσικό ἀλκοολικό τίτλο ὄχι ἀνώτερο ἀπό 17°.

2. Ἡ ἀνάμιξη οἴνου καταλλήλου νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο μιᾶς συγκεκριμένης ἀμπελουργικῆς ζώνης μέ ἐπιτραπέζιο οἶνο πού προέρχεται ἀπό ἄλλη ἀμπελουργική ζώνη δέν δύναται νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο παρά μόνο ἄν ἡ διεργασία αὐτή πραγματοποιεῖται ἐντός τῆς ἀμπελουργικῆς ζώνης ὅπου ἔχει παραχθεῖ ὁ οἶνος ὁ κατάλληλος νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο.

Ἡ ἀνάμιξη μεταξύ οἴνων καταλλήλων νά ἀποδώσουν ἐπιτραπεζίους οἴνους δέν ἐπιτρέπεται παρά μόνο ἄν προέρχονται ἀπό τήν ἴδια ἀμπελουργική ζώνη καί ἄν ἡ ἀνάμιξη πραγματοποιεῖται στήν ἐν λόγω ζώνη.

3. Ἡ ἀνάμιξη οἴνου καταλλήλου νά ἀποδώσει λευκό ἐπιτραπέζιο οἶνο ἤ λευκοῦ ἐπιτραπεζίου οἴνου μέ οἶνο κατάλληλο νά ἀποδώσει ἐρυθρό ἐπιτραπέζιο οἶνο ἤ μέ ἐρυθρό ἐπιτραπέζιο οἶνο δέν δύναται νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο.

Ἡ διάταξη αὐτή δέν ἀποτελεῖ, ἐν τούτοις, ἐμπόδιο, σέ ὁρισμένες περιπτώσεις πού πρέπει νά προσδιορισθοῦν, γιά τήν ἀνάμιξη οἴνου καταλλήλου νά ἀποδώσει λευκό ἐπιτραπέζιο οἶνο ἤ λευκοῦ ἐπιτραπεζίου οἴνου μέ οἶνο κατάλληλο νά ἀποδώσει ἐρυθρό ἐπιτραπέζιο οἶνο, ἤ μέ ἐρυθρό ἐπιτραπέζιο οἶνο, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη ὅτι τό λαμβανόμενο προϊόν, θά ἔχει τά χαρακτηριστικά ἐρυθροῦ ἐπιτραπεζίου οἴνου.»

Κατ' ἐφαρμογή τῆς παραγράφου 4, παρεκκλίσεις ἀπό τήν ἀπαγόρευση πού ὑπαγορεύει ἡ διάταξη αὐτή ἐθεσπίσθησαν μέ τούς ἀκολούθους κανονισμούς, ὁρισμένοι ἀπό τούς ὁποίους δέν ἰσχύουν πλέον:

— ὁ κανονισμός 1021/70 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 29ης Μαΐου 1970, πού ἐπιτρέπει τήν ἀνάμιξη μεταξύ εἰσαγομένων οἴνων (JO L 118, σ. 19) καί ὁ κανονισμός 1430/70 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1970, περί εἰσαγομένων οἴνων ἀλγερινῆς προελεύσεως (JO L 159, σ. 18): οἱ κανονισμοί αὐτοί εἶχαν ὡς σκοπό νά ἐπιτρέψουν στά Κράτη μέλη τήν διατήρηση,

γιά μιά μεταβατική περίοδο, τῶν ἐθνικῶν συστημάτων πού ἴσχυαν·

— ὁ κανονισμός 959/70 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 26ης Μαΐου 1970, πού ἐπέτρεπε τήν ἀνάμιξη ἐρυθρῶν γερμανικῶν οἴνων μέ ἐρυθρούς εἰσαγομένους οἴνους (JO L 115, σ. 6)· ὁ κανονισμός 352/79 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1979, (JO L 54, σ. 93, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 54, τόμ. 03/024, σ. 194) ἐπανέλαβε αὐτή τήν ἐξαίρεση ἐφαρμογῆς μέχρι τίς 30 Ἰουνίου 1979·

— ὁ κανονισμός 337/79 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1979, περί κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς (JO L 54, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 54, τόμ. 03/024, σ. 112), ὁ ὁποῖος στό ἄρθρο 43 παράγραφος 4 ἐπιτρέπει τήν ἀνάμιξη ἐντός τῶν ἐλευθέρων ζωνῶν, ἐφ' ὅσον ὁ οἶνος πού προκύπτει προορίζεται γιά ἀποστολή σέ τρίτη χώρα.

3. Ἐνῶ συνεφώνησε μέ τήν ἄποψη τῆς διευθύνσεως τελωνείων, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀπαγόρευση ἀναμίξεως ἐπιτραπεζίων οἴνων προελεύσεως τρίτων χωρῶν, τό Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων (XI ποινικό τμῆμα) ἔκρινε ἀντιθέτως ὅτι τίθεται ζήτημα ἑρμηνείας τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, δεδομένου ὅτι πρόκειται γιά οἴνους μέ προορισμό τήν ὀξοποίηση. Ἐπειδή ἡ ἀπόφασή του ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἑρμηνεία αὐτή, τό Tribunal, μέ ἀπόφαση τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1980, ἀπεφάσισε νά ἀναβάλει τήν ἔκδοση ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐπί τῆς παραβάσεως καί νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο τό ἐρώτημα

«ἄν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ 816/70, τῆς 28ης Ἀπριλίου 1970, ἐφαρμόζονται σέ οἴνους μέ προορισμό τήν ὀξοποίηση».

Ἡ ἀπόφαση περί παραπομπῆς περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 12 Ἰανουαρίου 1981.

Γραπτές παρατηρήσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ κατέθεσαν οἱ διάδικοι Clément καί Ces, ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τόν J. P. Karsenty, δικηγόρο Παρισίων, ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας διά τοῦ ἐκπροσώπου της T. Le Roy καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν J. C. Séché.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί ἀφοῦ ἄκουσε τόν γενικό εἰσαγγελέα, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Ἐν τούτοις, ἔθεσε ὁρισμένα ἐρωτήματα στόν διάδικο Clément καί στήν Ἐπιτροπή.

Μέ διάταξη τῆς 13ης Μαΐου 1981, τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95 παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἀπεφάσισε νά ἀναθέσει τήν ὑπόθεση στό πρῶτο τμῆμα.

II — Γραπτές παρατηρήσεις πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

1. Οἱ διάδικοι *Clément καί Ces* ἔχουν τήν γνώμη ὅτι δέν συντρέχει λόγος ἐφαρμογῆς στήν παρούσα ὑπόθεση τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ ἄρθρου 24 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70, ἐφ' ὅσον τά ἐπίδικα ἐμπορεύματα εἶχαν τεθεῖ σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία ἐντός τῆς Κοινότητος πρίν ἀπό τήν ἔναρξη ἰσχύος τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐν πάση περιπτώσει, δέν ἐφαρμόζεται στούς οἴνους πού προορίζονται γιά ὀξοποίηση.

Ἀπό τό ἄρθρο 5 τοῦ κανονισμοῦ 802/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Ἰουνίου 1968, περί τοῦ κοινοῦ ὁρισμοῦ τῆς ἐννοίας τῆς καταγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 48, τόμ. 02/001, σ. 20) προκύπτει ὅτι ἐμπόρευμα, στήν παραγωγή τοῦ ὁποίου παρεμβάλλονται δύο ἤ περισσότερες χῶρες, κατάγεται ἀπό τήν χώρα ὅπου ἔγινε ἡ δεύτερη οὐσιώδης μεταποίηση ἤ ἐπεξεργασία, δικαιολογουμένη οἰκονομικῶς, πού ἐπραγματοποιήθη σέ ἐξοπλισμένη πρός τοῦτο ἐπιχείρηση καί πού κατέληξε στήν κατασκευή ἑνός νέου προϊόντος ἤ ἑνός

προϊόντος πού άντιπροσωπεύει σημαντικό στάδιο παραγωγῆς. Ἡ οὐσιώδης λοιπόν ἐπεξεργασία, ἡ ὁποία συνίσταται στήν ἀνάμιξη οἴνων μεταξύ τους, ἔγινε στίς Κάτω Χῶρες.

Ἀπό τήν ἔκθεση ἐπί τῆς ἀνακρίσεως πού συνέταξε ἡ ὁλλανδική διεύθυνση τελωνείων προκύπτει ὅτι «ὅλοι οἱ οἶνοι πού περιείχετο στήν σύνθεση τοῦ ἐξαγομένου προϊόντος εὑρίσκοντο ἤδη στήν χώρα μας πρίν ἀπό τήν ἐναρξη ἰσχύος τῶν κοινοτικῶν κανόνων περί ἀγορᾶς οἴνου». Συνεπῶς, οἱ ἐν λόγω ἐπεξεργασίες εἶναι νόμιμες καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπηρεασθοῦν ἀπό ἀπαγόρευση πού ἔχει ἀναδρομικό χαρακτήρα. Ἄν τό Δικαστήριο ἔπρεπε νά κρίνει ὅτι ἔχει ἐφαρμογή ἡ ἀπαγόρευση τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70, μιά τέτοια ἀπόφαση θά κατέληγε στό νά ἀφαιρέσει ἀπό τήν χώρα ἐξαγωγῆς ἑνός ἐμπορεύματος τήν ἐξουσία της νά κρίνει περί τῆς καταγωγῆς του, πρός ὄφελος τῆς χώρας εἰσαγωγῆς ἤ τουλάχιστον νά δημιουργήσει κίνδυνο ἀποκλίσεων μεταξύ τῶν ἐξουσιῶν αὐτῶν, ἀντιθέτων πρός τίς ἀρχές τῆς συνθήκης. Ἄν οἱ ἐπεξεργασίες ἀναμίξεως ἦταν ἀντικανονικές, θά ἔπρεπε νά διωχθοῦν ἀπό τίς ὁλλανδικές ἀρχές.

Ἡ ἀνάλυση τοῦ ἐπιδίκου κανονισμοῦ ἐπιτρέπει τήν ἀναμφισβήτητη διαπίστωση ὅτι ἡ ἀπαγόρευση τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 ἐφαρμόζεται μόνο στούς ἐπιτραπεζίους οἴνους, σέ ἀντίθεση πρός τούς βιομηχανικούς οἴνους πού προορίζονται γιά ὀξοποίηση. Εἰδικότερα, ὁ τίτλος IV, τμῆμα τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἡ ἐπίδικη διάταξη, ὁρίζει τούς «κανόνες πού ἀφοροῦν ὁρισμένες οἰνολογικές πρακτικές καί τήν διάθεση στήν κατανάλωση», οἱ διάφορες δέ παράγραφοι τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου δέν ἀναφέρονται μόνο στήν ἀνάμιξη ἐπιτραπεζίων οἴνων καί ἐπιτραπεζίων οἴνων μέ οἴνους καταλλήλους νά ἀποδώσουν ἐπιτραπεζίους οἴνους. Ἄν τό Δικαστήριο ἀπεφάσιζε ὅτι ἡ παράγραφος 4 ἐφαρμόζεται σέ οἴνους μέ προορισμό τό ὀξοποιεῖο, αὐτή θά ἀποτελοῦσε τήν μόνη διάταξη, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐπεξεργασία ἀναμίξεως γιά τήν ὁποία πρόκειται στό ἄρθρο αὐτό, ἡ ὁποία δέν θά ἐφηρμόζετο ἀποκλειστικά σέ ἐπιτραπεζίους οἴνους.

2. Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη πρέπει νά εἶναι θετική, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι οἱ οἶνοι πού προέρχονται ἀπό ἀναμίξεις δέν δύνανται νά εἰσέρχονται στό κοινοτικό ἔδαφος ὡς οἶνοι ὑπό τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ 816/70.

Ἡ ἀπαγόρευση ἀναμίξεως πού προβλέπεται στό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ ἐφαρμόζεται στούς οἴνους ἀνεξάρτητα ἀπό τόν προορισμό τους, ἐκτός ἄν αὐτοί ἐμπίπτουν στό πλαίσιο μιᾶς ἀπό τίς παρεκκλίσεις πού ἐθεσπίσθησαν μέ τούς κανονισμούς 1021/70 καί 1430/70, πράγμα τό ὁποῖο δέν συμβαίνει στήν συγκεκριμένη περίπτωση. Πράγματι, ἀπό τόν κανονισμό 816/70 προκύπτει σαφῶς ὅτι οἱ ὁρισμοί τοῦ οἴνου καί τῆς ἀναμίξεως βασίζονται στό κριτήριο τῆς (κοινοτικῆς) καταγωγῆς τῶν ἐν λόγω προϊόντων καί ὄχι στόν προορισμό τους.

Σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 816/70, οἶνος εἶναι τό «προϊόν πού παράγεται μέ ἀλκοολική ἀποκλειστικά ζύμωση, ὁλική ἤ μερική, νωπῶν σταφυλιῶν, πού ἔχουν σπαστεῖ ἤ ὄχι, ἤ γλεύκων σταφυλῆς» (παράρτημα II σημεῖο 7). Ἀντίθετα, τό ὄξος ὁρίζεται (στό σημεῖο 16 τοῦ παραρτήματος II) ὡς τό προϊόν «πού παράγεται ἀποκλειστικά διά ὀξεικῆς ζυμώσεως οἴνου καί ἔχει περιεκτικότητα σέ ὁλική ὀξύτητα ὄχι κατώτερη ἀπό 60 γραμμάρια ἀνά λίτρο, ἐκφραζομένη σέ ὀξεικό ὀξύ». Τό στάδιο αὐτό τοῦ κύκλου μεταποιήσεως τοῦ οἴνου σέ ὄξος (ἡ «ὀξεική ζύμωση») παρεμβάλλεται μετά τήν εἰσαγωγή στήν Γαλλία καί, συνεπῶς, ἐφ'

όσον τό ἐν λόγω προϊόν δέν εἶχε ὑποστεῖ τήν μεταποίηση αὐτή παραμένει «οἶνος» κατά τήν ἔννοια τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου περί γεωργίας καί τελωνείων.

Ἐξ ἄλλου, τά ἐπίδικα προϊόντα ἔχουν εἰσαχθεῖ ὑπό τήν δασμολογική κλάση 22.05 C I 6, γεγονός πού πιστοποιεῖ τήν οἰνική καί ὄχι τήν ὀξεική τους ἰδιότητα (κλάση 22.10). Τό τελωνειακό κοινοτικό δίκαιο παρουσιάζεται, στό σημεῖο αὐτό, νά συμβαδίζει ἀπολύτως μέ τίς διατάξεις περί κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς: δέν ὑπάρχει καμμία δασμολογική κλάση πού νά καλύπτει τούς «οἴνους πού προορίζονται γιά ὀξοποίηση», ἔννοια ἡ ὁποία δέν ἀνταποκρίνεται ἐξ ἄλλου σέ κανένα τεχνικό στάδιο τοῦ κύκλου παραγωγῆς.

Ἡ γαλλική κυβέρνηση δέν εἶναι σέ θέση νά ἀποφανθεῖ ἄν ἡ διεργασία ἀναμίξεως πού ἔγινε στό Ἄμστερνταμ συμβιβάζεται μέ τήν ὁλλανδική νομοθεσία, τήν ὁποία δέν γνωρίζει. Ὑπενθυμίζει ἐν τούτοις ὅτι τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 1021/70 ἐπιβάλλει νά πραγματοποιοῦνται οἱ ἀναμίξεις μέ «οἴνους ἐρυθρούς (λευκούς ἤ ροζέ) μεταξύ τους», ὑποχρέωση ἡ ὁποία δέν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐξεπληρώθη μέ τίς ἐν λόγω ἐπεξεργασίες καί ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 1 ἐδάφιο 2 τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ, οἱ ἀναμίξεις πού ἐπραγματοποιήθησαν κατ' αὐτόν τόν τρόπο δέν δύνανται νά ἐπανεξαχθοῦν παρά μόνο μέχρι τίς 31 Δεκεμβρίου 1970, ἐνῶ ἀπό τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως προκύπτει σαφῶς ὅτι οἱ ἀποστολές μέ προορισμό τήν Γαλλία ἔγιναν μεταξύ 19ης Ὀκτωβρίου 1970 καί 3ης Αὐγούστου 1971.

Ἀντίθετα, εἶναι ἀναμφισβήτητο τό παράνομο τῆς εἰσαγωγῆς στήν Γαλλία τῶν ἀναμίξεων γιά τίς ὁποῖες πρόκειται. Πράγματι, τό ἄρθρο 306 τοῦ κώδικος οἴνων καί τῆς ordonnance 67.768 τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 1967 θέτουν ὡς ἀρχή ὅτι «οἱ οἶνοι καταγωγῆς ἤ προελεύσεως ἐξωτερικοῦ (ἐκτός ἀπό τά Κράτη μέλη τῆς Κοινότητος) πρέπει νά διατηροῦνται χωρίς ἀνάμιξη ἤ μίξη» πλήν τῆς ἐξαιρέσεως πού προβλέπεται στήν ordonnance τοῦ 1967, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ ἀνάμιξη δύναται νά χρησιμοποιηθεῖ ὡς οἰνολογική μέθοδος μόνο γιά δύο σκοπούς: τήν ἀνάμιξη γαλλικῶν οἴνων ἀποκλειστικά μέ οἴνους Ἀλγερίας καί γιά περιορισμένο χρονικό διάστημα (ἐκσυγχρονισμός ἤ ἀναπροσαρμογή τῆς παραγωγῆς οἴνου: ταυτότητα σκοποῦ μέ τόν κανονισμό 1430/70) καί τήν παρασκευή ὀρεκτικῶν ποτῶν (apéritifs), πού ἐμπίπτουν στό δημοσιονομικό καθεστώς τῶν οἰνοπνευματωδῶν, ἐξαιρέσει κάθε ἄλλου βιομηχανικοῦ σκοποῦ (χρησιμοποίηση πού ἐμπίπτει στό πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς παρεκκλίσεως πού προβλέπεται στόν κανονισμό 1021/70). Συνεπῶς, πρῶτον, δέν ἦταν δυνατό νά ἐπιτραπεῖ ἡ εἰσαγωγή στήν Γαλλία ἀναμίξεων πού ἐπραγματοποιήθησαν στό Ἄμστερνταμ καί, δεύτερον, τό γαλλικό δημόσιο δέν εἶχε τότε χρησιμοποιήσει τήν προβλεπομένη παρέκκλιση κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ 1021/70 γιά βιομηχανική χρήση, ὅπως αὐτή πού ἀντεμετώπιζαν οἱ κατηγορούμενοι, δηλαδή.

3. Κατά τήν *Ἐπιτροπή*, ἡ διαφορά στό σύστημα τῆς ἀναμίξεως τῶν οἴνων πού προορίζονται γιά κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους καί παράγονται ἀντιστοίχως ἐντός τῆς Κοινότητος ἤ σέ τρίτες χῶρες ἐξηγεῖται ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ ἔλεγχος πού ἀσκεῖται ἐπί τῶν πρώτων ἀπό τίς ἐθνικές ἀρχές ἐπιτρέπει τήν ἐξασφάλιση ὅτι ἀνταποκρίνονται πράγματι στίς ἀπαιτήσεις πού ἔχουν καθορισθεῖ ἀπό τούς κοινοτικούς κανόνες, ἐνῶ οἱ δεύτεροι δέν παρουσιάζουν, ὁπωσδήποτε, τίς ἴδιες ἐγγυήσεις, ἐφ' ὅσον δέν

ἀνταποκρίνονται σέ κοινά κριτήρια ποιότητος καί δέν ὑποβάλλονται σέ ἔλεγχο ἀπό τίς ἐθνικές ἀρχές. Συνεπῶς, ὑπάρχει κίνδυνος, ὥστε οἱ ἐγγυήσεις, ὅσον ἀφορᾶ τήν ποιότητα καθενός ἀπό αὐτούς, νά καταστοῦν μή ἀποτελεσματικές σέ περίπτωση ἀναμίξεως τῶν ἐν λόγω οἴνων.

Πάνω ἀπ' ὅλα προέχει ἡ διατήρηση καί ἡ βελτίωση τοῦ ἐπιπέδου τῆς ποιότητος τῶν προϊόντων πού προορίζονται γιά κατανάλωση καί ἡ κατεύθυνση τῶν προϊόντων πού δέν ἀνταποκρίνονται σ' αὐτές τίς ἀπαιτήσεις ποιότητος σέ ἄλλες χρήσεις, ὅπως ἡ ἀπόσταξη καί ἡ παραγωγή οἰνόξους. Αὐτό ἐξηγεῖ γιατί οἱ κοινοτικοί κανόνες διακρίνουν μεταξύ οἴνων πού προσφέρονται ἤ παραδίδονται γιά ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους καί λοιπῶν οἴνων. Γι' αὐτό, ὁ τίτλος IV τοῦ κανονισμοῦ 337/79 ἀναφέρει τούς «κανόνες πού ἀφοροῦν ὁρισμένες οἰνολογικές πρακτικές καί τήν διάθεση στήν κατανάλωση» καί γι' αὐτό, ἀκόμη σαφέστερα, τό ἄρθρο 48 παράγραφος 3 στοιχεῖο α τοῦ κανονισμοῦ 337/79 (ἄρθρο 28 τοῦ κανονισμοῦ 816/70) ὁρίζει ὅτι «οἶνος μή ἀνταποκρινόμενος στούς ὁρισμούς πού περιλαμβάνονται στά σημεῖα 10 μέχρι 16 τοῦ παραρτήματος II δέν δύναται νά χρησιμοποιηθεῖ παρά μόνο γιά ἰδιωτική κατανάλωση τοῦ ἰδιώτου ἀμπελουργοῦ, στήν παραγωγή οἰνόξους ἤ στήν ἀπόσταξη».

Καίτοι τό ἄρθρο 43 τοῦ κανονισμοῦ 337/79 δέν ἀναφέρει ρητῶς τούς οἴνους πού προορίζονται γιά ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους, ἐφαρμόζεται μόνο σ' αὐτούς: ἐντάσσεται στόν τίτλο IV, πού προανεφέρθη καί ἀφορᾶ τήν διάθεση στήν κατανάλωση, δέν ἀποβλέπει δέ, πράγματι, παρά στούς οἴνους (ἐπιτραπεζίους οἴνους, οἴνους καταλλήλους νά ἀποδώσουν ἐπιτραπέζιο οἶνο) πού προορίζονται γιά κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους. Οἱ προφυλάξεις πού ἐλήφθησαν μέ τήν διάταξη αὐτή γιά τήν διατήρηση της ποιότητος τῶν οἴνων πού προέρχονται ἀπό ἀνάμιξη δέν ἐπιβάλλονται πλέον, ἀφ' ὅτου οἱ οἶνοι αὐτοί προορίζονται γιά ἀπόσταξη ἤ γιά ὀξοποίηση. Τίποτα δέν δικαιολογεῖ ἐπίσης, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιά οἴνους πού προέρχονται ἀπό ἀνάμιξη μέ προορισμό τήν ὀξοποίηση, μιά εἰδική ἀπαγόρευση πού νά ἀναφέρεται μόνο στούς οἴνους πού εἰσάγονται ἀπό τρίτες χῶρες. Ἡ ἀπαγόρευση ἀναμίξεως, ἡ ὁποία ἀφορᾶ μόνο τούς ἐν λόγω οἴνους, ὀφείλεται στήν δυσχέρεια ἐλέγχου τῆς ποιότητός των ὅταν ἔχουν ἀναμιχθεῖ· συνεπῶς, σέ περίπτωση πού δέν προορίζονται γιά ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους, δέν συντρέχει πλέον ὁ μόνος λόγος ἐλέγχου τῆς ποιότητός των.

III — Προφορική διαδικασία

Ἡ διάδικος Clément καί Ces, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν J. P. Karsenty, δικηγόρο Παρισίων, ἡ γαλλική κυβέρνηση, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν A. Carnelutti καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν J. C. Seche, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους κατά τήν συνεδρίαση τῆς 9ης Ἰουλίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις κατά τήν συνεδρίαση τῆς 19ης Νοεμβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ ἀπόφαση τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1980 πού περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 12 Ἰανουαρίου 1981, τό Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων ὑπέβαλε,

δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ἐρώτημα ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἀπριλίου 1970, περί συμπληρωματικῶν διατάξεων στόν τομέα τῆς κοινῆς ὀργανώσεως ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς (JO L 99, σ. 1).

2 Τό ἐρώτημα ἀνέκυψε στό πλαίσιο ποινικῶν διώξεων πού ἠσκήθησαν, κατόπιν μηνύσεως τῆς διευθύνσεως τελωνείων, κατά τῶν Albert Clément καί Gérard Ces, λόγω τοῦ ὅτι «εἰσήγαγαν χωρίς διασάφηση ἀπαγορευμένα ἐμπορεύματα, κάνοντας χρήση πλαστῶν, ἀνακριβῶν, ἀτελῶν ἤ ἀκύρων τιμολογίων, πιστοποιητικῶν ἤ ἄλλων ἐγγράφων».

3 Στούς κατηγορουμένους προσάπτεται ὅτι εἶχαν εἰσαγάγει στίς Κάτω Χῶρες, μεταξύ 19ης Ὀκτωβρίου 1970 καί 3ης Αὐγούστου 1971, οἴνους προοριζομένους πρός ὀξοποίηση ὑπό τήν κάλυψη ἐγγράφων ἐσωτερικῆς κοινοτικῆς διαμετακομίσεως τύπου «Τ 2», τά ὁποῖα ἐξέδωσαν οἱ ὁλλανδικές ἀρχές καί ὅτι ἐδήλωσαν ὅτι οἱ ἐν λόγω οἶνοι κατήγοντο ἀπό τήν χώρα προελεύσεως, ἐνῶ ὤφειλαν νά δηλώσουν ὅτι κατήγοντο ἀπό «τρίτες χῶρες».

4 Ἀπό τήν ἀπόφαση περί παραπομπῆς προκύπτει ὅτι ἐπρόκειτο περί ἑλληνικῶν καί ἀλγερινῶν οἴνων, πού εἰσήχθησαν στίς Κάτω Χῶρες πρό τῆς 1ης Ἰουνίου 1970 (ἡμερομηνίας ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου) καί οἱ ὁποῖοι ἀνεμίχθησαν μεταξύ τους στίς Κάτω Χῶρες. Οἱ ἀνωτέρω οἶνοι ἐκυκλοφόρουν ἐλευθέρως στίς Κάτω Χῶρες καί ἐπωλήθησαν ἀπό μία ὁλλανδική ἑταιρία στίς γαλλικές ἑταιρίες Albert Clément καί Gérard Ces, οἱ ὁποῖες τούς εἰσήγαγαν στήν Γαλλία, δηλώνοντας ὅτι προωρίζοντο πρός ὀξοποίηση.

5 Τό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ προαναφερθέντος κανονισμοῦ 816/70, πού ἀφορᾶ τόν οἶνο προελεύσεως τρίτων χωρῶν, ὁρίζει ὅτι «ἡ ἀνάμιξη εἰσαγομένου οἴνου μέ οἶνο τῆς Κοινότητος, καθώς καί ἡ ἀνάμιξη στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος εἰσαγομένων οἴνων μεταξύ τους ἀπαγορεύονται, ἐκτός παρεκκλίσεως πού ἀποφασίζεται, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπό τό Συμβούλιο, κατά τήν διαδικασία ψηφοφορίας πού προβλέπεται στό ἄρθρο 43 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης».

6 Ὁ κανονισμός 1021/70 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 29ης Μαΐου 1970 (JO L 118, σ. 19), ἐπέτρεψε τήν ἀνάμιξη οἴνων πού εἰσήχθησαν μέχρι τίς 31 Δεκεμβρίου 1970 στό

ἔδαφος τῶν Κρατῶν μελῶν, τό ὁποῖα εἶχαν κάνει χρήση τῆς ἀδείας πού ἐχορηγήθη ὡς μεταβατικό μέτρο. Πάντως, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, οἱ οἶνοι πού προήρχοντο ἀπό τίς ἀναμίξεις αὐτές δέν ἠδύναντο νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο παρά μόνο στό ἔδαφος τοῦ Κράτους μέλους, στό ὁποῖο ἀνεμίχθησαν, καί μέχρι τίς 31 Δεκεμβρίου 1970 στό ἔδαφος τῶν ἄλλων Κρατῶν μελῶν, τά ὁποῖα ἔκαναν χρήση τῆς ἀδείας πού ἐχορηγήθη κατά τόν ἀνωτέρω τρόπο ὡς μεταβατικό μέτρο. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Γαλλία δέν ἔκανε χρήση τῆς ἀνωτέρω ἀδείας.

7 Οἱ κατηγορούμενοι ὑπεστήριξαν ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου ὅτι τό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70 δέν ἐφηρμόζετο στούς οἴνους πού προωρίζοντο πρός ὀξοποίηση.

8 Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, τό ἐθνικό δικαστήριο ὑπέβαλε στό Δικαστήριο τό προδικαστικό ἐρώτημα «ἄν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ 816/70, τῆς 28ης Ἀπριλίου 1970, ἐφαρμόζονται στούς οἴνους πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση».

9 Πρίν ἐξετασθεῖ τό ὑποβληθέν ἐρώτημα, πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι ἀπό τά στοιχεῖα πού προσεκομίσθησαν στό Δικαστήριο κατά τήν διάρκεια τῆς διαδικασίας προκύπτει ὅτι οἱ οἶνοι πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση καί εἰσάγονται στήν Γαλλία ἀποτελοῦν ἀντικείμενο εἰδικῆς τελωνειακῆς διασαφήσεως καί ὑποβάλλονται σέ τελωνειακό ἔλεγχο μέχρις ὅτου μεταποιηθοῦν σέ ὄξος. Συνεπῶς, οἱ ἐν λόγω ἔλεγχοι ἐπιτρέπουν νά ἀποκλείεται ἡ δυνατότης διαθέσεως στό ἐμπόριο τέτοιων οἴνων πρός ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους.

10 Γιά νά δοθεῖ ἀπάντηση στό ὑποβληθέν ἐρώτημα, πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἡ γενική οἰκονομία τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ κανονισμοῦ. Ἡ παράγραφος 1 ὁρίζει ὅτι σέ περίπτωση ἀναμίξεως, καί ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τῶν ἑπομένων παραγράφων, ἐπιτραπέζιοι οἶνοι εἶναι μόνο τά προϊόντα πού προέρχονται ἀπό τήν ἀνάμιξη ἐπιτραπεζίων οἴνων μεταξύ τους καί ἐπιτραπεζίων οἴνων μέ οἴνους καταλλήλους νά ἀποδώσουν ἐπιτραπεζίους οἴνους, ὑπό τόν ὅρο ὅτι οἱ ἐν λόγω κατάλληλοι οἶνοι ἔχουν φυσικό ἀλκοολικό τίτλο ὄχι ἀνώτερο ἀπό 17°. Ἡ παράγραφος 2 ὁρίζει ὅτι ἡ ἀνάμιξη οἴνου καταλλήλου νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο μιᾶς συγκεκριμένης ἀμπελουργικῆς ζώνης μέ ἐπιτραπέζιο οἶνο πού προέρχεται ἀπό ἄλλη ἀμπελουργική ζώνη δύναται νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο μόνο ἄν ἡ διεργασία αὐτή πραγματοποιεῖται ἐντός τῆς ἀμπελουργικῆς ζώνης ὅπου ἔχει παραχθεῖ ὁ οἶνος πού εἶναι κατάλληλος νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο. Ἡ ἀνάμιξη μεταξύ οἴνων καταλλήλων νά ἀποδώσουν ἐπιτραπεζίους οἴνους ἐπιτρέπεται, μόνο ἄν προέρχονται ἀπό τήν ἴδια ἀμπελουργική ζώνη καί ἄν ἡ ἀνάμιξη πραγματοποιεῖται στήν ἐν λόγω ζώνη.

11 Ἡ παράγραφος 3 προσθέτει ὅτι ἡ ἀνάμιξη οἴνου καταλλήλου νά ἀποδώσει λευκό ἐπιτραπέζιο οἶνο ἤ λευκοῦ ἐπιτραπεζίου οἴνου μέ οἶνο κατάλληλο νά ἀποδώσει ἐρυθρό ἐπιτραπέζιο οἶνο ἤ μέ ἐρυθρό ἐπιτραπέζιο οἶνο δέν δύναται νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο, ἐκτός ἀπό ὁρισμένες περιπτώσεις πού πρέπει νά προσδιορισθοῦν, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη ὅτι τό λαμβανόμενο προϊόν θά ἔχει τά χαρακτηριστικά ἐρυθροῦ ἐπιτραπεζίου οἴνου.

12 Οἱ χαρακτηρισμοί «οἶνος κατάλληλος νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο» καί «ἐπιτραπέζιος οἶνος», πού ὑπάρχουν στίς ἐν λόγω τρεῖς παραγράφους, καθώς καί στήν παράγραφο 6 πού ἀφορᾶ τίς λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 26, ἐπιφυλάσσονται, σύμφωνα μέ τό παράρτημα II τοῦ κανονισμοῦ, στούς οἴνους πού παράγονται ἐντός τῆς Κοινότητος.

13 Συνεπῶς, ἡ παράγραφος 4, ἡ ὁποία ἀφορᾶ τήν ἀνάμιξη εἰσαγομένων οἴνων, ἐντάσσεται σέ ἕνα σύνολο διατάξεων οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν τήν ἀνάμιξη οἴνων πού προορίζονται νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο πρός ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους καί, κατά συνέπεια, πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν ὡς ἀφορῶσες τούς οἴνους πού ἔχουν τόν αὐτό προορισμό, ἐξαιρουμένων τῶν οἴνων πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση.

14 Ἡ ἀνωτέρω ἑρμηνεία ἐνισχύεται ἀπό τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 27 καί 28 τοῦ κανονισμοῦ. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 27, ὁ οἶνος ὁ ὁποῖος δέν ἀνταποκρίνεται στούς χαρακτηρισμούς «οἶνος κατάλληλος νά ἀποδώσει ἐπιτραπέζιο οἶνο» καί «ἐπιτραπέζιος οἶνος» καί ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπό ποικιλίες ἀμπέλων πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 16 (ποικιλίες ἀμπέλων πού ἐπιτρέπεται νά καλλιεργοῦνται στήν Κοινότητα) δύναται νά χρησιμοποιηθεῖ μόνο γιά τήν οἰκογενειακή κατανάλωση τοῦ ἰδιώτου ἀμπελουργοῦ, τήν παραγωγή οἰνόξους ἤ τήν ἀπόσταξη. Τό ἄρθρο 28 προβλέπει ὅτι, ἐκτός τῶν ἡδυπότων καί τῶν ἀφρωδῶν οἴνων, οἱ εἰσαγόμενοι οἶνοι δύνανται νά παραδοθοῦν πρός ἄμεση κατανάλωση ἀπό ἀνθρώπους μόνο ὑπό ὁρισμένες ἐπιφυλάξεις (παράγραφος 1) καί ὅτι οἱ εἰσαγόμενοι οἶνοι, ἐκτός ἐκείνων πού ἀναφέρονται στήν παράγραφο 1, δύνανται νά χρησιμοποιηθοῦν μόνο γιά τούς σκοπούς πού ἐπιτρέπονται γιά τούς ἀντιστοίχους κοινοτικούς οἴνους.

15 Συνεπῶς, ἡ ἀπάντηση πού προσήκει στό ὑποβληθέν ἐρώτημα εἶναι ὅτι τό ἄρθρο 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ δέν ἐφαρμόζεται στούς οἴνους πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

16 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, οἱ ὁποῖες κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφασίσει γιά τά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Tribunal de grande instance τῶν Παρισίων μέ ἀπόφαση τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1980, ἀποφαίνεται:

Οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 816/70 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἀπριλίου 1980, περί συμπληρωματικῶν διατάξεων στόν τομέα τῆς κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς (JO L 99, σ. 1) δέν ἐφαρμόζονται στούς οἴνους πού προορίζονται πρός ὀξοποίηση.

Bosco O'Keeffe Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 17 Δεκεμβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

G. Bosco